

## EMLÉKEZÉS

ELISAZBET KÜBBLER-ROSS 1997-ben adta ki híres önéletrajzi művét, amelyben megrendítő módon beszél egy olyan élményről, amit kisgyermekként élt át. Egy megfázás következtében súlyos tüdő- és mellhártyagyulladásra lett, és életveszélyes állapotban, magas lázzal került a zürichi gyermekkorházba. Itt nagyon rosszul esett neki, hogy a vizsgálatot végző orvosok, ápolónők úgy bántak vele, mint egy tárggyal, s egyetlen kedves szót sem szóltak hozzá, egyetlen mosolyt sem engedtek meg maguknak. Egy furcsa térben tért magához, ami ha kívülről láthatta volna formáját tekintve egy akváriumhoz vagy vitrinhez hasonlított, és teljesen zárt volt. Az ablaktalan helyiségben teljes csend honolt, csak a mennyezeten égett valami gyér lámpa. Hat hétig feküdt ebben a szobában, s továbbra is nagyon rosszul viselte, hogy őt, kb. 6 éves kislányt egyetlen szóra sem méltatják a fehér köpenyesek. A helyiségben két ágy volt. A másikon is egy súlyos beteg kislány feküdt, aki két évvel volt idősebb nála. A betegség olyan külsőt kölcsönzött neki, mintah egy szárnyak nélküli porcelánangyal lenne. Soha senki nem látogatta. Nem sokat tudtak beszélgetni egymással, mert nem volt erejük hozzá. De úgy feküdtek, hogy hosszasan egymás szemébe nézhettek, s ez a tartós szemkontaktus biztosította őket arról, hogy nincsenek egyedül. Szavak nélkül is értették egymást. Az önéletrajzíró pappíra vetette, hogy közben az ő egészségi állapota drámai fordulatot vett: nem tudott semmiről, s mintha mély, ájulásszerű álomba lett volna része. Amikor hirtelen felébredt, meglepődve látta, hogy törékeny lakótára ül az ágya szélén, s várakozva néz rá. Ezután egy csodálatos beszélgetésre került sor köztünk, mélyen érintő és mélyértelmű beszélgetésre. Az én porcelánangyalom közölte velem, hogy ezen az éjszakán itt hagy engem. Ekkor nagyon aggódni kezdtem, de így nyugtatott engem: 'minden rendben mondta rám már várnak az angyalok. Csodálatos, hogy eképp tudta ezt mondani, hogy így harcolhatta meg utolsó harcát egy közel 8 éves gyermek, akit soha senki nem látogatott. Volt valami a lelkében, amit az előbb megfelelő kifejezés híján gyermeki bölcsességnek neveztem. Vajon milyen lenne így elmenni: Rám már vár az Úr Jézus? Kübler-Ross leírja még a rövid és tömör beszélgetés utolsó tördékét is: Fontos, hogy tovább küzdj, meggyógyulsz mondta. Ezt örömmel hallottam, de aztán hirtelen megváltozott a hangulatom: És veled mi lesz? kérdeztem. Erre azt válaszolta, hogy az ő igazi családja már a másik oldalon van, és arról biztosított engem, hogy semmi okon sincs az aggodalomra. Egymásra mosolyogtunk, és utána mind a ketten csendsen elaludtunk. Kis barátnőm elutazásának a gondolata már nem nyugatlanított, már nem féltem, de ő sem. Olyan természetesnek látszott az, mint a naplemente és az azt követő holdfelkelte. Reggel láttam, hogy gyermeki bartánóm ágya üres. Az orvosok, nővérek egy szót sem beszéltek velem az ő elutazásáról, de én befelé mosolyogtam, mert emlékeztem mindarra, amit kis barátnőm a végső elutazása előtt rám bízott.